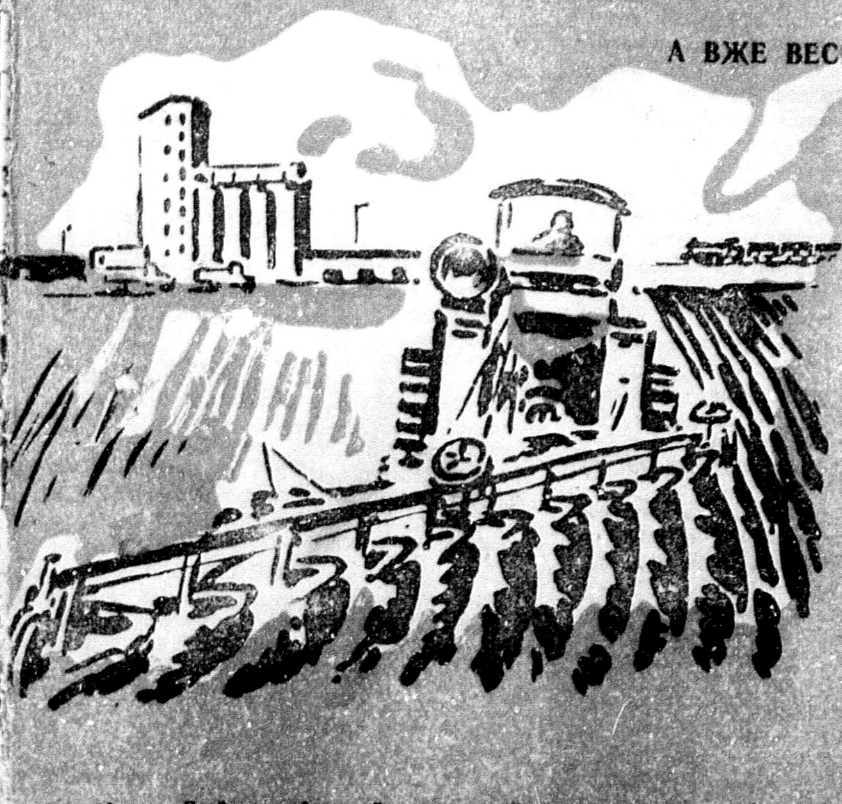
ЦІНА 2 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 5—6. КИЇВ, 1945 р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ IV.

А ВЖЕ ВЕСНА, А ВЖЕ КРАСНА...



Дай землі, то й вона тобі дасть!



Виори мілко, посій рідко, — уродиться дідько!



Як не сіяти, не буде чого й віяти.



Де багато пташок, там нема комашок.



Малюнки М. Сліпченка.

Слухай агронома — буде хліб і солома!

Від перчанського  інформбюро

На всіх німецьких фронтах швидкими темпами настував КАПУТ. Цей наступ значно поліпшив становище німецьких військ, особливо після ударів наступаючого капуту в хвіст і в гриву на широкому фронті від Балтійського моря до Австрії.

В ході наступу капуту, здійснено прорив на широкому фронті німецької живої сили й техніки.

В районі ДАНЦІГСЬКОЇ БУХТИ 19-тисячне з'єднання гренадерів і фольксштурму вихопилося з ГДИНІ й ГДАНСЬКА (Данціга) і вдерлося в ПОЛОН.

Такий же прорив було здійснено на південний захід від Кенігсберга у СХІДНІЙ ПРУСІЇ. Тут у полон вдерлося 50-тисячне з'єднання.

Завершального удару в районі Балтійського моря завдали гренадерські й фольксштурмівські дивізії, зосереджені в КЕНІГСБЕРЗІ. Залишивши в місті 42 тисячі малодушних трупів, 92-тисячна армія, на чолі з генералом від інфантерії Ляш, ляснула в той же ПОЛОН.

161 тисячі гдинських, гданських, східнопруських і кенігсберзьких гренадерів і фольксштурмістів присвоєне персональне звання «ПОЛОНЕНИЙ». Вся ця армія тепер нестримно просувається далеко на СХІД, не зважаючи на наявність в ар'єргарді, авангарді й на флангах невеличких з'єднань радянських автоматників.

У районі озера БАЛАТОН розсекешфехерварено 11 німецьких танкових дивізій. Під час цієї операції, німецьке командування здійснило блискучий маневр, який продемонстрував широту стратегічних задумів фюрера. 745 танків, які заважали маневрові, були підкинуті радянським військам. Після цього німецькі дивізії провели блискавичний балатон із ЗАХІДНОЇ УГОРЩИНИ до стін ВІДНЯ, а 130-тисячна армія, особовому складові якої теж присвоєно персональне звання «ПОЛОНЕНИЙ», рушила на СХІД з метою з'єднатись із 161-тисячною армією гдинських, гданських, східно-пруських і кенігсберзьких гренадерів та ін. полонених. На думку головної ставки фюрера обидві колони мають з'єднатись на УРАЛІ, відрізавши таким чином МОСКВУ і радянські фронти від уральської промисловості та бакінської нафти.

У ВІДНІ капут наступив спочатку начальникові німецької оборони Відня генерал-полковникові військ СС ДІТРІХУ, а потім і самій обороні. Наступ капуту триває тепер уже далеко за Віднем.

На території ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ німці продовжували уперто капутувати територію на захід і північний захід від Братіслави на ПРАЗЬКОМУ напрямі. За останні дні німецькі війська докапутували вже на дальні підступи до Праги. Як виявила розвідка, за дальчіми підступами йдуть ближні, а за ними й сама ПРАГА.

На інших ділянках відбувалися місцеві капути, які охопили територію Німеччини зі сходу на захід і з півночі на південь.

* * *

Ходять уперті чутки, що національний прапор Німеччини на період наступу капуту затверджено у вигляді підштаників фюрера з написом на лівій холоші «Хайль Гітлер», а на правій «Гітлер капут». Розбіжність у написах пояснюється розбіжністю поглядів самих німців (як з'ясовується, у німців є два погляди: один підземний або «підпільний», а другий — наземний або «цивільний»).

* * *

З вірогідних джерел повідомляють, що австрійці, які проживають у м. Лінц, де народився єфрейтор Гітлер, дуже хочуть, щоб єфрейтора повісили саме в Лінці. Оскільки цього ж хочуть і громадяни усіх міст Європи й Америки, точне місце повішання Гітлера поки що не визначене.

* * *

В зв'язку з хворобою дуче Муссоліні (швидка настя) й маршала Петена (петлеманія), швейцарський уряд узяв на свій кошт лікування обох поважних добродіїв. Для них на території Швейцарії будують хлів санаторного типу і розробляють рецепти нових сортів сиру. Між швейцарськими сироварами точаться зараз дискусії: з якою сльозою має бути дієтний сир — з «римськопапською» чи з «ледіасторською».

* * *

Місто Маннгейм — єдине німецьке місто в сучасній війні, яке капітулювало по телефону. Решту німецьких міст позбавлено цієї змоги, бо за неперевіреними ще відомостями Гітлер наказав знищити всі телефонні апарати в містах, що лежать на шляху наступу англо-американських військ.

ЗАПІЗНИЛАСЬ НАША ІНФОРМАЦІЯ!
КАПУТ ФАШИЗМУ!
КАПІТУЛЯЦІЯ!

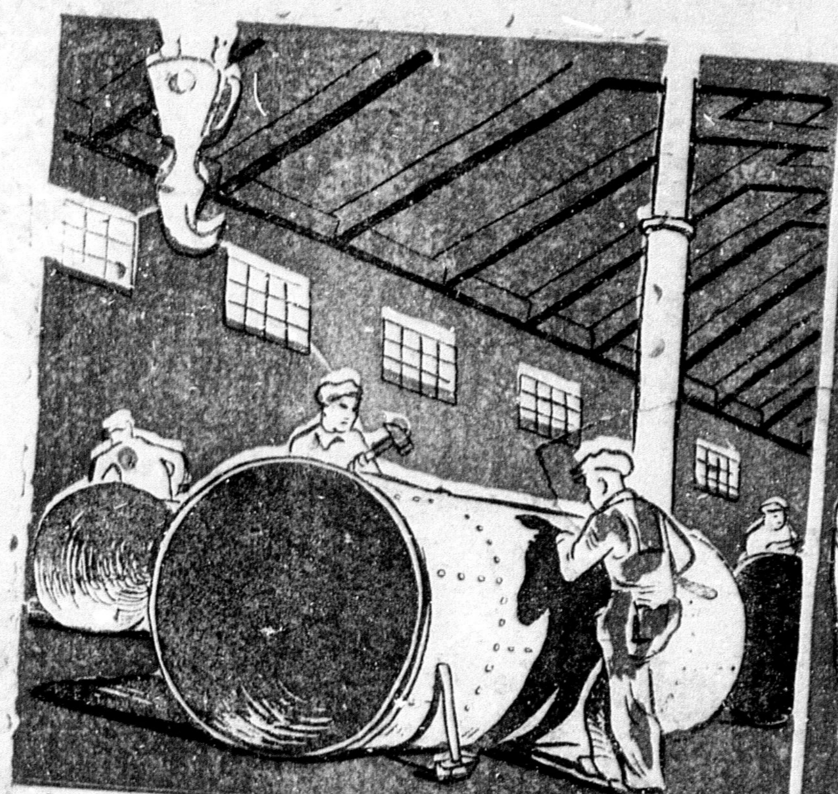
* * *

У своїй статті, вміщеній у газеті «Пелькішер Брехобахтер», Геббельс написав: «Ми перемогли! Це бачить кожен німець. Хай відгукнеться той, хто цього не бачить!»

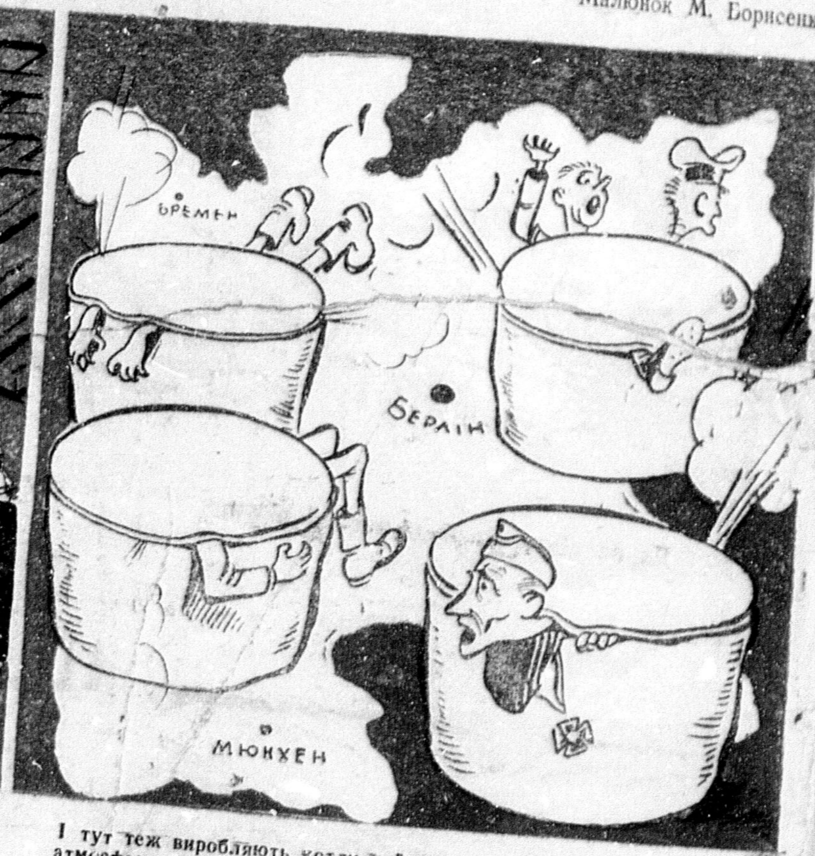
Крім грому радянських гармат на підступах до Берліна зі сходу й гуркоту англо-американських танків із заходу інших відгуків на статтю Геббельса редакція «Пелькішер Брехобахтер» досі не одержала.

ВІДРОДЖЕННЯ ЖИТТЯ

Малюнок М. Борисенка.

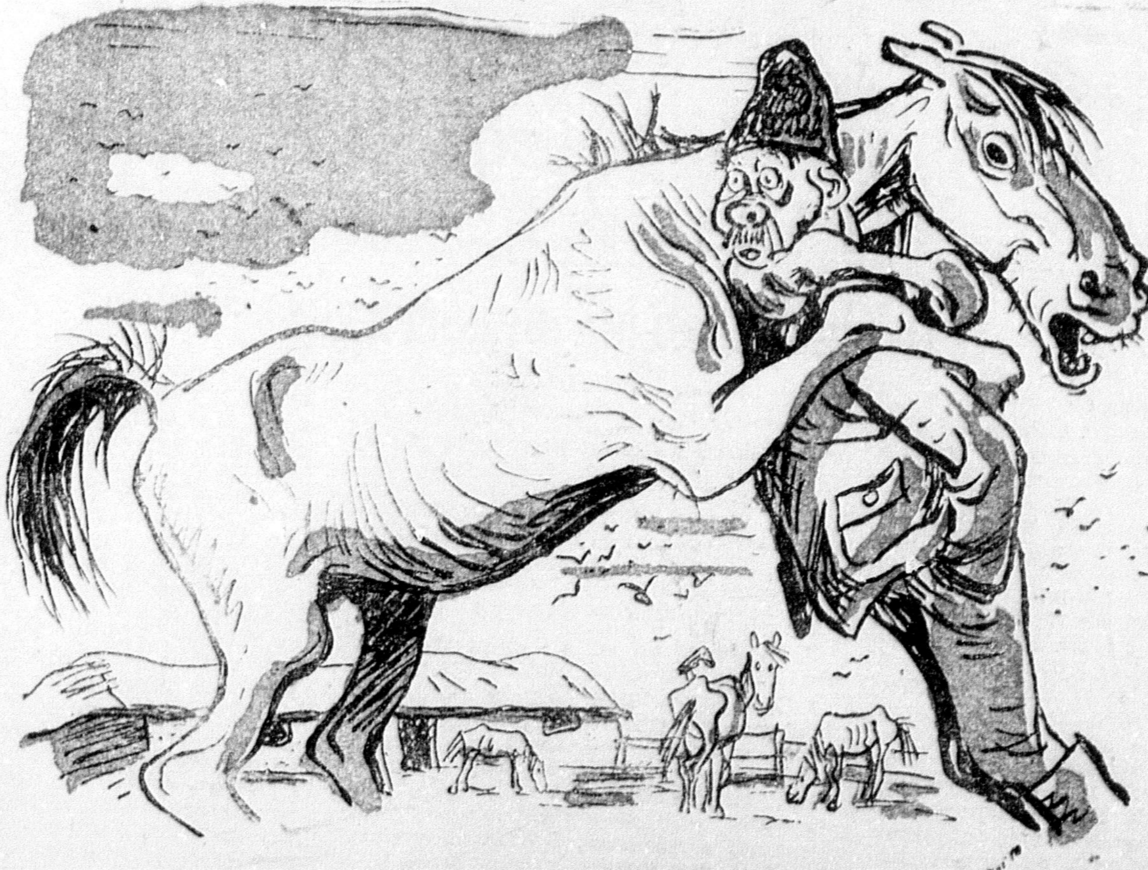


Тут виробляються котли найновішої конструкції, високого атмосферного тиснення. Ці котли призначено для відновлення нормального життя.



І тут теж виробляють котли найновішої конструкції і високого атмосферного тиснення. І ці котли теж призначено для відновлення нормального життя.

ЯК ГОЛОВА БЕЗ ГОЛОВИ, ТО Й НОГИ НЕ ХОДЯТЬ



Ми тут про тягло хочемо сказати, і про садки, і про підготовку кадрів. Ото вгорі бачите, кобила голову колгоспу обняла, міцно обняла. «Слухай, — каже, — голово, не випущу, поки не даси їздового! Не можу жити без хазяїна!» І правильно! Давайте їздових, де ще їх немає, і цур їм, отим кобилячим обіймам. (Мал. В. Литвиненка).



вода». Картуза вже доїдає, скоро й голову об'їсть. А по-нашому то краще вже сади розводити, ніж гусінь. (Мал. В. Литвиненка).

І такі картинки ще є, як ото внизу намальована. Не скрізь, але є. Пора гаряча, сіяти треба, а тут іще «підготовку кадрів» не закінчили. Коли такими «темпами» кадри готувати, то хіба що до осінньої сівби вони готові будуть. (Мал. Р. Мельничука).







ІВАН СЕНЧЕНКО НА ВИНОГРАДНИКУ

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Я в літературі, якщо висловлюватися образно, а це обов'язково для кожного письменника і навіть прозаїка, горобець стріляний, як кажуть, і мене тут не проведе навіть сам Натан Рибак.

Отже, евакуювавшись під час війни до Алма-Ата, я передусім почав напружено міркувати над тим, яку б його вибрати для себе роботу. Місяців зо два ходив, придивлявся. Сло в мене хоч і сіре, але гостре, спостережливе. Правда, я не помітив, як стоптав дві пари підметок, та роботу вибрав собі по душі, легку, чисту і прибуткову. Я пішов працювати на виноградник.

Спокусила мене ще одна думка, крім уже згаданого вище. «Кільканадцять років упідряд п'єш ти виноградні вина, Іване Юхимовичу, а чи ж знаєш ти, як вони виготовляються»? — спитав я сам себе. І, подумавши, змушений був відповісти на це питання негативно. Звичайно, прилюдно я б не сказав про це нізащо в світі, як і кожен порядний письменник, що справді поважає себе.

Крім того, я вирішив собі написати про виноградник і, грішним ділом, намірився написати краще, як Михайло Коцюбинський. Письменник повинен дерзати.

Ітак, я почав працювати на винограднику, в якому не було ніякої філоксери. І коли мені сказали, що денна норма моя — обрізати «ожирілі» пагінки на 160 кущах, я засміявся: дурниця, я можу й триста. Не сказав, а подумав.

Це помітив досвідчений робітник вірменин

перше, ми обидва багато курили, ще більше філософствували і часто поглядали на сонце із затінку. Кінець робочого дня ще більше зміцнив нашу дружбу. Обидва ми обрізали по 40 виноградних кущів. А тоненька, як веретено, і завбільшки така Ольга Павлівна, якій можна було дати 17 і 45 років, в залежності од свого настрою, обрізала аж 182 кущі.

Довідавшись про це, я і мій друг Сулак були приголомшені, та щоб не видати себе, ми сідали, знову закурювали і починали серйозні розмови, щоб підкреслити свою зверхність над отією тоненькою Ольгою Павлівною. Сулак торкне було за коліно мене: — Йован, гроші маєш? — А що? — Треба купити ішак. — Я довго думав над цією глибокодумною пропозицією свого друга вірменина і на його розчарування, а собі на жаль, мусів її відхилити.

Тепер каюся. Як би мені пригодився тепер тут, у Києві, отой ішачок. Возили б ото по черзі з Ю. Смоличем та Ільченком журнал свій «Україна» до друкарні, доставляли б і читачеві, попасували б на лужках, а самі б купалися в Сулі, Ірпені, Росі, Інгульці... Та минулого не повернеш назад. Довго ще буду шкодувати я за тим, що не здійснив деяких життьових порад свого друга. Чому я не купив собі кози. А Сулак на другий день після отої розмови, коли ми обрізали тільки по

сміявся і говорив йому, що по-нашому це буде коза. Тоді він ще дужче реготав, римуючи: — Коза-буза, коза-дереза, явно натякаючи на рими деяких наших поетів. Він знав їх, бо Агата Турчинська часто йому читала вірші своїх колег-земляків.

Отак ми працювали і дружили з Сулаком мало не місяць. Одного дня трапилась пригода, рокова для нашої дружби. Справа ось у чому. Од фронту ми були за шість тисяч кілометрів, далеченько, а що там робилося, хотіли знати. Я ліг у холодку на траві, приклав вухо до землі, слухаю і розповідаю Сулакові, що діється на фронті. Земля од гуркоту здригається. Не знаю, скільки б я отак пролежав, коли б не трапилося дві оказії. Раптом щось грюкнуло так, що я прокинувся і став на ноги. Переді мною стояв бригадир наш темний, як ніч, мабуть, теж перелякався. Чоловік він витриманий. Спокійно розбудив мого друга та й каже: — Дорогі товариші, Йован і Сулак, забирайтесь звідціля і як можна швидше, у мене вже терпіння немає! Ми здвигнули плечима. Постояли ще хвилину-дві, обнялися, поцілувалися і рушили в різні сторони.

А задовго після того я таки довідався, що то за вибух такий трапився на фронті. Тов. Л. Смульсон розповів, що то він кинув у штаб німецької армії колосальну бомбу, а після того зайняв Харків, у якому я і написав оце оповідання «На винограднику». І певен, що в мене краще вийшло ніж у К

Це помітив досвідчений робітник вірменин — Сулак. Ми з ним одразу подружили. І не випадково. Як виявилося після першого робочого дня, у нас було багато спільного. По-

35 кущів, а Ольга Павлівна 190, говорив, торкаючи знов мене за коліно. — Йован, гроші маєш? — А що? — Купи маленький коровець з двома сиськами. Я несамовито

вен що в мене краще вийшло, ніж у Коцюбинського. А що ж. Письменник повинен дерзати.

Літературозкавець ТУРКАЛО.

НАВКОЛОЛІТЕРАТОРИ

(Перчанська галерея)

Критичній нараді присвячуємо

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ХЛОПЧИК

Мама хлопчику сказала:
Хочеш трішки масла й сала,
Не встрявай в поетику,
А берись за критику!
Поле дії — чимале:
Треба вивчити абетку,
Уживать де слід «але»,
Сильним плакати в жилетку, —
Й заробляти меш не зле...
Коли ж його статтю прислали,
Щоб із газети всіх повчав,
Так перекладачка сказала:
— «Віддайте труд цей до
перчан:
Хай посміються».
В нас чимало
Вже є таких заробітчан!

ПЕРЕКЛАДАЧ

(Той самий хлопчик)

Ні українську, ні англійську
Не зна ні в зуб він, — не
біда:
В заробітчан одважне військо, —
Він Байрона переклада!
Чи у газету путь направить,
Він все уміє й може все:
Версифікатора — прославить,
Поета — в друзки рознесе!
Універсальному хлопчиську
Везе у метушні цих днів:
То академік дасть записку —
На «поддержаніе» штанів...
І стільки того шуму й писку,
Що сам редактор очманів!

ВІДОМИЙ ЕПІГРАМЩИК

Не вміє вправно й зримувать,
Тож критикує тільки коми.
Бо словом важче керувать,
Ніж керувати у профкомі.
Де б зняти зірку з неба,
Там він — збиває груші...
Для злого слова треба
Веселі мати душі!

КРИТИК ІВАНУШКА

І думка йде ледачо,
І дотеп не вдається:
Він на весіллі — плаче,
На цвинтарі — сміється.
Не лук — старе бадилля!
Як в тетиві безсилля —
Стає й стріла безсилою,
Не ранить і не вжалить:
Похвалить — просто вилає,
А вилає — похвалить!

ДВІ ДУШІ

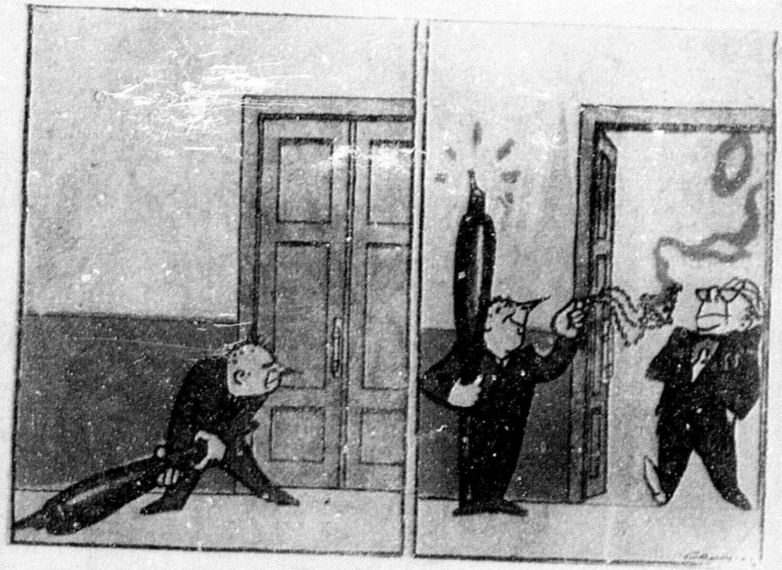
Кошача й заяча душа
Завжди в ньому двоїться:
В статті він тих лиш поважа,
Кого в житті боїться.

Терень МАСЕНКО.

ЧУДО - ГОЛОБЛЯ

Деякі літературні критики, гостро й часто незаслужено критикуючи початківців, співають дифірамби відомим авторам, уникаючи критикувати їхні помилки.

Малюнок С. Самума.



— От я його зараз як критикну!..

— Струнко! Фіміаму під-дай!..

530424

ГАДЮКА МІНЯЄ ШКІРУ

Гестапо заносить до списків неблагонадійних активних есесівців, про деяких публікуються повідомлення про їх нібито смерть, деякі одержують фальшиві документи. Все це робиться з метою зберегти кадри для підпільної роботи.

КЛИШОНОГИЙ ПОДАВСЯ У МАНДРИ

Малюнок С. Самума.



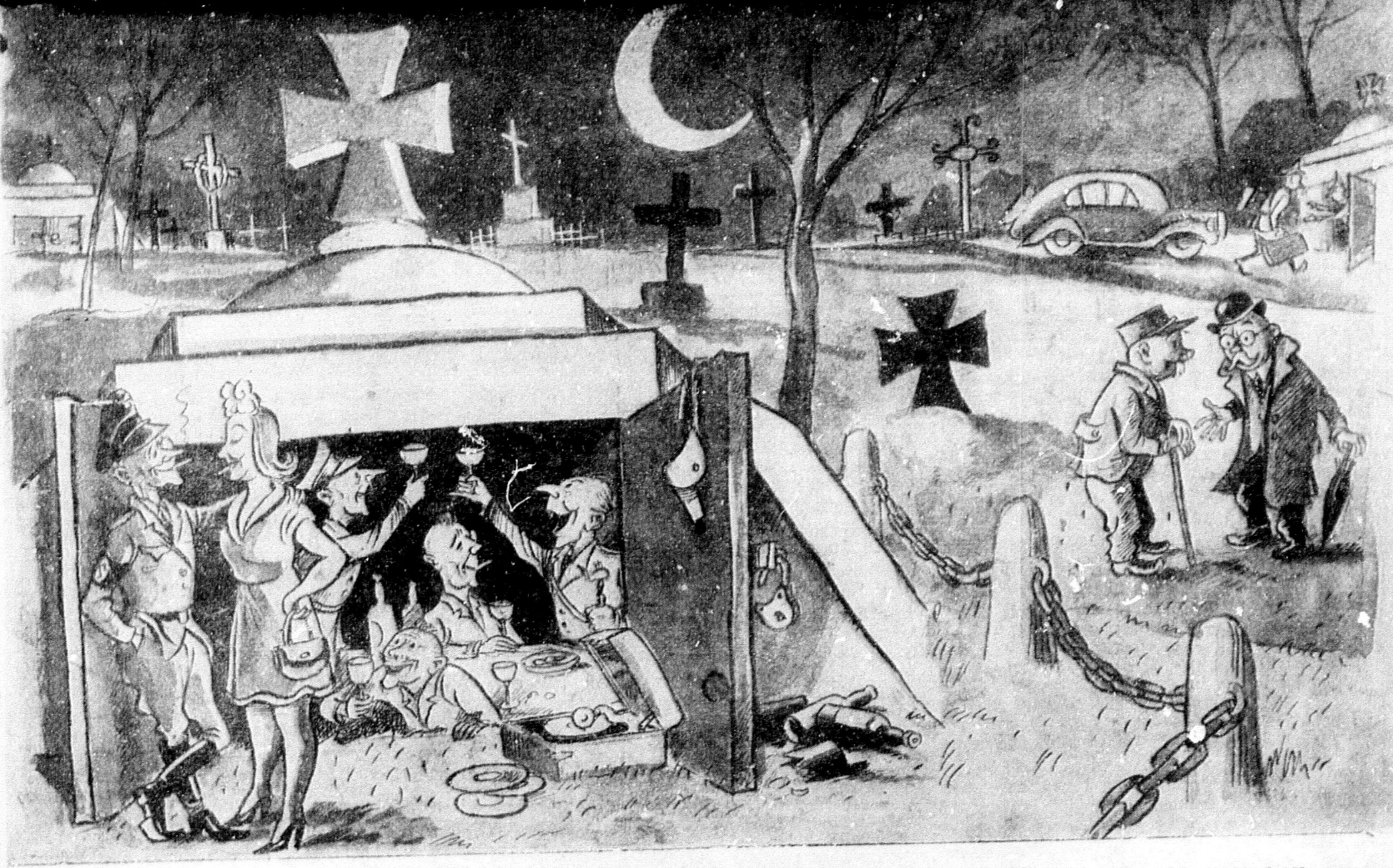
ГЕББЕЛЬС (до дружини). — Прощай, мила! Мене зараз поховають у Берліні. Куди носити сніданок, обід і вечерю—ти уже знаєш.

НЕБІЖЧИКАМ ВЕСЕЛО

Малюнок К. Агніта.



— Чого ти смієшся, Фріц?
— Зараз сідаю в концтабір. А ти?
— Ох... Мене допіру розстріляли.



ЗАГРОБНЕ ЖИТТЯ

Малюнок О. Козюренка.

— В тому склепі чорти тризну справляють?
— Та ні, то ГЕСТАПОкійники іменини Гіммлера святкують.

УХ... УХ... ФРІДРІХІВ ДУХ!

Малюнок В. Гливенка.

Фашистська пропаганда переконує німців, що у фюрері втілився дух Фрідріха Пруського (як відомо, цього Фрідріха в 1759 році розбили російські війська).



ЛИСТ З НІМЕЧЧИНИ

Здорові будьте, земляки
Й рідня, котора люба.
Вам з фронту пише
                                знов таки
Сержант Іван Рахуба.

Я, слава богу, жив, здоров,
Чого і вам бажаю.
Усю вже Прусію пройшов
Од краю і до краю.

Противна страшно сторона,
Мене вже просто нудить.
Скрізь черепиця тут одна
І мабуть з неї й люди.

Усе підстрижене кругом —
Німкені і лошата.
Тут геть усе під номерком
У німця супостата —

Вози й будівлі кам'яні,
Штахети в огорожі —
І велетенські пси цепні
В садибах на сторожі.

Усі ці види, так сказать,
Лишилися на знімку.
Тепер же пси оті лежать
Із фріцами в обнімку.

Їх смерть застукала в дворах,
Забила всі окопи.
А скільки тут добра, це страх—
З усенької Європи.

Прусацький хутір, двір і дім—
Розбійницька малина.
Мабуть, подобалася їм
І наша Україна.

Усюди наші килими
І трактори, й тачанки,
І півники над ворітьми
Й сорочки вишиванки.

Тепер, як бачите, мені
Не треба вам писати:
Чого ми в цій Німеччині,
І як себе тримати.

А німці мирні, мов теля,
Будь ласка — хліба, сіна...
Зустріне — голову схиля
В самісінькі коліна.

Прийшов до них неважний
                                час, —
Од ляку всі аж сірі!
Тепер вони узнають нас
Оці повзучі звірі.

В однім селі такий случай
Прийшлося нам зустріти:
На цвинтарі зчинили хай
Старі, дорослі, діти.

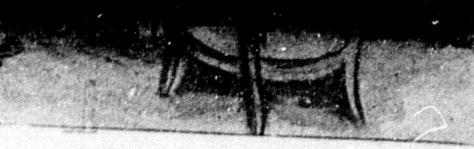
— Чого, питаємо, ви тут?
Один, як видно, тертий:
— Ми, каже, знаєм, нам капут,
Так от прийшли померти.

Тут наш майор, товариш Чек,
Що знав по їхнім зельми,
Як гаркне в них: — Арбайтен!
                                Век!
На все свій час є, шельми!

Піджали нехристи хвости,
І поховавши роги,
Будують нам тепер мости
Та лагодять дороги.

Мені арійка тут одна
Поцілувала руку.
... Така уся Німеччина,
Похожа на гадюку.

І як солдатові — мені
Не треба вже казати,
Як мушу я в Німеччині
Себе тепер тримати



Зверхарійським шохом,
Що невдаха фюрер їх
Пахне трупним духом.

Дух Фрідріха. — Відчиніть хоч кватирку. Тут і без мого духу задихнутись можна.

Своєї тітки Хросі.
Тикви й полив'яні миски
Із Дибениць на Росі.

А скільки випровадив я
Дівчат на батьківщину!..
Та наречена десь моя
Ще гне у німців спину...

А покищо привіт усім,
Бо мокра вже й сорочка.
Приїду — більше розповім.
Сержант Рахуба.

Точка.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

КОШМАРИ

Нещодавно був я «день... деньнародженик». Коротше — справляв день свого енного дня народження. Словом, був у мене на «деньнародженну» вечерю гусак з капустою, з кашею, з яблуками, з начинкою — зо всіма, так би мовити, орнаментами, візерунками, спеціями і... підливою. Ну, й, звісно, — прийшли до мене, щоб допомогти мені подолати отого гусака, мої друзі: два сатирики-гумористи і по одному — поет, драматург і прозаїк. А критика... Ні, критика саме, на жаль, і не було жодного в мене. Інакше він скритикував би гусака і підливу до нього — і не допустив би до отих кошмарів, що сталися потім зо мною.

Отож сів я за стіл з друзями своїми — і почали ми дружньо ставитись до гусака і до підливи. Трощимо його—та по одній, по другій, по енній...

Ви думаєте — що?.. Нічого подібного! Я старий — ще з народження свого трезвеник, і тому ні калганівки, ні перцівки, ні зубрівки, ні «Московської», ні старки — навіть «первака» і на понюх не вживаю. А пили ми, звісно, по одній та по іншій... шклянці чаю. Тільки.

Ну, й начаїлись та нагусачились до того, що як ліг я на постіль, то так і попливло в очах. І зараз мені—кошмари.

Спершу сниться мені, ніби я — продавець хлібного магазину. Важу споживачеві хліб і весь час жахаюся: «А що, як не доважу десять грамів? А що, як не доважу?..»

Ну, це б ще нічого. До всього, кажуть, людина звикає — навіть і до обважування свого ближнього. Але ж кошмар у тому, що сниться мені — ніби одночасно я і споживач. Начебто дійшов я, нарешті, в черзі до прилавку — і це ж мені самому, як споживачеві, відважую я сам, як продавець, хліб. І знов таки — як споживач уже жахаюся: «А що, як переважить мені на десять грамів, а що—як переважить?!»

Тьху! Прокинувся я — сплюнув, перевернувся на другий бік — і...

І вдруге сниться вже мені, начебто я — управдом. Стою перед пожильцем і так солодко запитую: «А що у вас, товаришу, правда ж—чудово діють парове опалення та каналізація? І вода не замерзла, і на сходах не брудно? Правда ж?..»

І що б ви собі думали. Ввижається мені й тепер, що одночасно я—пожилець. Стою буцімто перед управдомом з відерцем, глечиком та банкою від консервів і теж досить солодко, зціпивши зуби, вимовляю: «Еге ж, товаришу управдоме, — і парове опалення чудесно діє, особливо, коли запалити «буржуйку» і вода в нас завжди майже єсть. Але пробачте, біжу ось чимдужч стати в чергу в двадцятім од нас будинку по воду»...

Тьху — бодай тебе нечиста сила побила з отим гусаком та підливою... Проснувся, знову сплюнув, знову повернувся на інший бік—і...

І знов таки сниться мені, що я — начальник вокзалу. Стою перед пасажиром і ласкаво так співаю йому: «Вам у Дарницю? Квиточок?.. Та, будь ласка, з щонайбільшою нашою приємністю! Станьте тільки в чергу до приміської каси на Бульварі Шевченка. Ми ж отам найкультурніше обслужимо вас...»

Але що це за мана така? Разом я теж — пасажир. Стою в черзі на Бульварі Шевченка за кілометр від вокзалу, а поїзд на Дарницю — фють!

Караул! Зіскочив я з ліжка, перехрестився і випив чарку... Ви думаєте—чого? Чарку брому з валер'янкою. Дістав потім книжку гуморесок, почав читати—і вмить так потягнуло на сон, що як захріп, то аж другого дня надвечір прокинувся. І жодна нісенітниця вже не кошмарила мене—ні!

Євген КРОТЕВИЧ.

530424

Київ — Перцю

Дорогий Перець!

У нашій районній їдальні харчують за принципом «лопай що дають». Так у нас «лопає» перша категорія, так «лопає» й друга. Різниця полягає тільки в ціні. За картопляний суп без жиру перша категорія платить 1 карбованець, а за той же без жиру картопляний суп друга платить на якийсь гривеник менше. І так аж тричі на день. Та все суп. На кінець місяця раптом зникають вода й картопля. Замість води у тарілки капає вода з сирих стель їдальні, а замість картоплі — падає в тарілки відсиріла штукатурка. Всі обурюються. Не обурюється лише зав. їдальні т. Цехош. «Завтра, каже, ще й не таке буде». Ті, що харчуються, цікавляться, хто ж «лопає» ті продукти, які мусить одержувати їдальня за встановленими нормами. Дехто намагався дізнатись про це у голови райспоживспілки т. Станченка. Але звідки йому знати, коли він ніколи не буває тверезий! Може т. Станченко випиває й закусює тими продуктами, які належать районній їдальні? Коли це так, то для повного асортименту закусок Станченкові не вистачає лище перцю.

Лейтенант Н. РОМАХОВ.
Сідлище,
Волинської обл.

Від ПЕРЦЯ: т. Ромахов, чого ви так хвилюєтесь? Он у Дворічній на Харківщині, в їдальні № 3, мало не щодня на обід подають смажену стружку, а на десерт компот з мухами і то люди не скаржаться. А ви кажете картопляний суп без жирів! Дворічанці, правда, теж нарікають на відсутність жирів та інших продуктів. Але така вже ненаситна людська натура. Їй смажену стружку з мухами, а натура кричить: «хочу масла, хочу сала». У Дворічній завврайторгвідділу т. Ліхачов сам знає, куди масло, а куди сало дівати. І тверезий він, і не п'є так, як отой ваш Станченко. Так що, тов. Ромахов, не хвилюйтесь, а то і вас ще на стружку переведуть по всіх категоріях.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Дозволь з твоїх сторінок запитати у голови Златопільської райспоживспілки т. Решетняка, в голови міського споживчого товариства т. Ст. Блаженка та заврайторгвідділу т. Куркової, *...виписаної для обладнання сцени. Дуже весела деталь, правда? А чим погані клуби?*

Микола МИКОЛІН.
с. Яблунівка,
Чернігівської обл.

ЦЕ СВІЙ...

Малюнок О. Сашка.



— Тікаймо швидше, хтось іде!
— Не бійся. Це управдом — своя людина. Він завжди обходить це місце.

ВСІ ШЛЯХИ ВІДКРИТІ...

З ЗАГС'у вийшли молоді,
Щастям лиця сяють,
І любенько на ході
Тихо розмовляють.
«Так, Марусенько, жінкам
Всі шляхи відкриті.
На шляху не стануть вам
Брудна кухня, діти...
Хочеш — будь пілотом ти,
Вченим, інженером,
Чи до армії піти,
Стати офіцером...»
У Марусі замість щік
Яблука червоні,
Серце буха, схне язик,
Гатить кров у скроні.
«Завтра ж я в аероклуб
Запишусь хутенько!
На шляху ж не с[...] шлюб
Чи не так, милен[...]
Молодий зніяковів,
Аж здригнувся тричі:
Не чекав, що з перших днів
Сам біду накличе.
«Що ж... пишися... я пущу...
Тільки ось що, люба —
Хто ж наварить нам борщу,
Як підеш до клуба?»

Андрій ПАРХОМЕНКО.

ОБОЄ РЯБОЄ

[illegible] службовці не одержали хлібних карток на другу половину лютого, і з запізненням на 10 днів одержали картки на березень? Це, поперше. И, подруге: якого принципу дотримуються вищезгадані голови й начальники при розподілі одержаних для робітників і службовців м. Златополя фондових товарів? Нас особливо цікавить отой «принцип», бо товарів ми ще не одержували.

Робітники й службовці
О. БОНДАРЕНКО, М. САВЕНКО, Я. ПОЛІЩУК.

м. Златополь,
Кіровоградської обл.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Наша Яблунівка збагатилася аж на дві архітектурні прикраси — на два клуби. І ось як це сталося:

Будували в Яблунівці районний клуб. Не добудували, а заготовлені матеріали розтягли. Але ж без клубу не можна. Особливо, коли така нагода, як районний зліт передовиків сільського господарства. З нагоди цієї нагоди спішно повитягали на горище стойки і полиці з раймагу — і клуб готовий. Правда, без сцени, неприбраний, непривітний, але клуб. Провели зліт та й повісили замок і на цьому клубі. Єдиним досягненням у будівництві обох клубів я вважаю таку деталь: невідомо де зникло 50 метрів мануфактури,

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Просимо опублікувати невідому досі новину з радіотехніки. У м. Львові з'явилися репродуктори досить оригінальної конструкції. Такий репродуктор доки не вип'є 2 літри горілки — не заговорить. А випив, тоді, будь ласка: і симфонію, і популярний концерт, і як розводити баклажани, і який хороший директор Львівської радіотрансляційної мережі т. Булигін і всякі інші новини розкаже. А найкраща—то новина про т. Булигіна. Прийме у вас заяеку на устаткування радіоточки, загубить, а вам відповідає: не турбуйтесь, ваша заява рухається, прийдете завтра. Ми — мешканці кв. 4, 7, 8, 9 по вул. Гловінського, 18, не одне «завтра» вже сходили до т. Булигіна. І заяви загублені поновили, і гроші наперед за квартал заплатили, а радіоточок немає, хоч т. Булигін і старший інженер т. Хініч запевнили — все буде. А от немає. І 2-х літрів горілки у нас немає. А то б ми давно без Булигіна і Хініч обійшлися. Дали б ті літри робітникам трансляційної мережі, вони б випили, закусили й ожили б наші мертві радіоточки. А без 2-х літрів нічого не вдієш. Хіба що розкажемо на сторінках «Перця» про останню новину з львівської радіотехніки.

МЕДВЕДЄВА, ГОРІНА,
ЗАХОБА, ДЕРЕВ'ЯНКО.

м. Львів.

До області якось у січні
Прийшло два звіти статистичні:
Один із райвику, другий з сільради —
Про зяб, молотьбу і рільничі бригади.
Проте, в тих звітах числа не тотожні
І плутанина в них на кроці кожнім.
От з області в райвиківців питають:
«Чиї ж бо числа більше правди мають?
Чиї до дійсності, скажіть, будь ласка, ближчі?»
З району відповідь:
«Е-е-е, наші числа в и щ і!
В сільраді ж рахувать не вміють бідолахи —
Із стелі склали звіт, наші числа з... даху!»

Микола КАРПОВ.

ЧИ БАЧИЛИ ОЧІ, ЩО РУКА ПІДПИСУВАЛА?

УРСР
Народний Комісаріат Внутрішніх Справ
2 е Міське Відділення Міліції м. Києва

УССР
Народный Комиссариат Внутренних Дел
2 е Городское Отделение Милиции г. Киева

ЗАВ. ОТДЕЛОМ ПИСЕМ РАБСЕЛЬКОРОВ гор. К И Е В А.

9/III 1945 г.
№ 3 12/13а

На Ваш № 98 от I/II-1945 г.

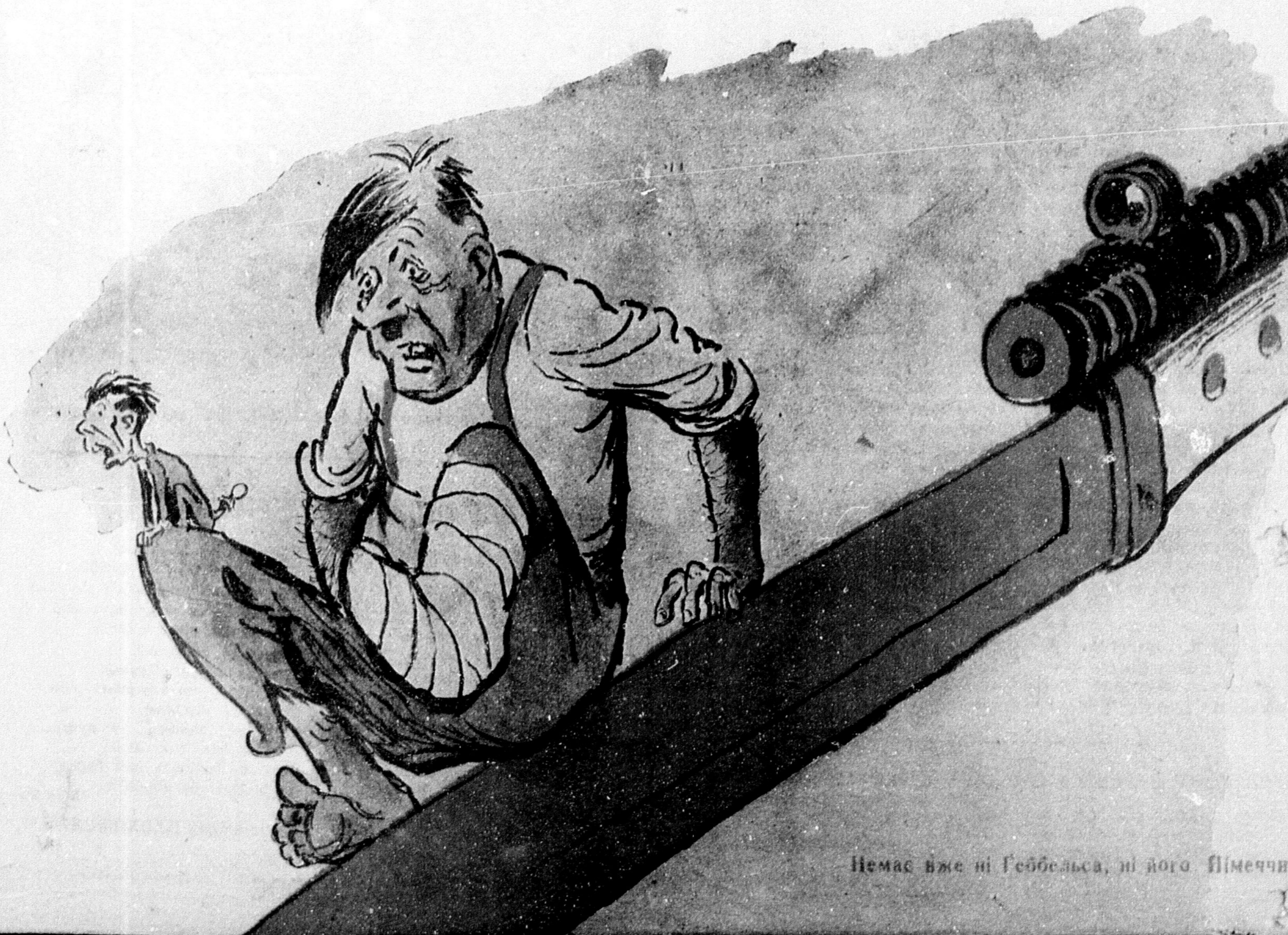
Сообщаем, что 26/I-1945 г. в 2 часа дня гр-н КОВАЛЕВ находился в бане по ул. Жилянской. Прийдя в раздевалку разделся, указанные вещи положил в шкаф, баньщица закрыла шкаф. Вернувшись после мытья в раздевалку, баньщица открыла ему шкаф, вещи он получил полностью, но в момент его одевания, тут-же неизвестными лицами были похищены брюки с кальсонами. Гр-н КОВАЛЕВ никаких претензий к баньщице не имел так как вещи он получил полностью. Директор бани, дал ему безхозяйственные брюки.

Нач. 2 РОМ НКВД г. Киева
Ст. Лейтенант Милиции /ПРОХОРОВ/

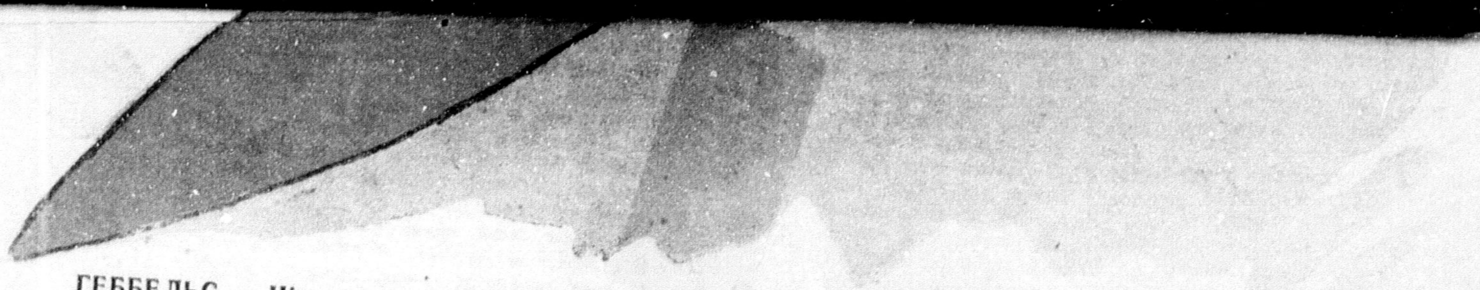
530424

Малюнок К. Агніта.

МІНІСТР УЖЕ НЕ БРЕШЕ



Немає вже ні Геббельса, ні його Німеччини.



ГЕББЕЛЬС. — Німеччина перебуває на лезі ножа... (Від „ПЕРЦЯ". — Це не моя вигадка. Слова ці належать справжньому Геббельсу).

СВИНЯ

(БАЙКА)

Одна свиня кирпатої породи
Жить не могла, щоб не накоїть шкоди.
Її тупе, задиркувате рило
Давним-давно усім осточортіло,
І навіть Ліга Хрюківна казала,
Що ще такого свинства не видала,
Проте ні дрюк, ні замашний батіг
Лиху свиню приборкати не міг.
Всі знали, що припнуть її пора,
Та кум Василь ховався за Петра,
Петро собі кивав у бік Хведорки,
А у Хведорки також одговорки...
Тому в добрі сусідському щодня
Завзято копирсалася свиня.
У Мотовилихи нечиста сила
Весь холодець і всі пампушки з'їла,
У бідної старенької Оксани
Цілу макітру доброї сметани,

А на городі у Панька Недолі
Була квасоля і нема квасолі.
І це за день, та де там — за годину!
Гуляє свинство, як нема припину.
Та якось у вівторок, чи середу
Свиня страшенно забажала меду.
Її неначе вітром понесло
На пасіку в долину за село,
Де дружні бджоли починали діло...
І раптом тріск, і раптом довге рило
Через пролом продерлося вперед,
Звалило вулик і розляло мед.
Від напасті, від горя і біди
Не розлетілись бджоли хто куди,

За роєм рій знялись золотокрилі
І на свиню-агресора насіли.
Свиня хвостом куценьким верть і круть,
Та бджоли їй проходу не дають.
Вона назад, тікати, бігти хоче
Та бджоли жалять і шпигають в очі...
За кожний вулик і за кожний колос
Аж тут свині скрутилось і змололось;
Та так, що з болю і знемоги
Брудна нахаба витягнула ноги.
Але вона не чахла і не сохла,
А хрюкнула, задригала ногами й здохла.

Отак і Гітлер всю Європу рив
Та з неосяжних, благодатних нив
Безсмертні бджоли, об'єднавши силу,
Свиню фашистську гонять у могилу.

Володимир ІВАНОВИЧ.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Сергій Воскрекасенко, Олесь Громов, Юрій Дольд, Петро Козланюк, Олександр Козюренко, Лука Паламарчук (відповідальний редактор). Адреса редакції: Київ, Тимофіївська, 7. Тел. 4.02-69 дод. 34. Прийом щодня з 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 4 крб. на місяць. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

БФ 00350 Друкарня вид-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Зам. 652. 2 друк. арк.

Тираж 50.000 прим.